

2016-12-15

Dnr: 511-1134-16
Dossier: 0380-02-145

Natura 2000-områdets namn och områdeskod

Storskogen, SE0210284

Områdestyp/status

SAC (Särskilt bevarandeområde enligt EU:s art- och habitatdirektiv) och SPA (enligt EU:s fågeldirektiv).

Större delen av området ingår i Storskogens naturreservat.

Regeringen godkände utpekande av området i juli 2000.

Tidigare bevarandeplan fastställdes av Länsstyrelsen i mars 2009.

Denna bevarandeplan fastställdes av Länsstyrelsen den 15 december 2016.

Områdets storlek

139,1 ha

Ingående naturtyper enligt art- och habitatdirektivet

Kod	Namn	Areal
9010	* Taiga	60,3 ha
9050	Näringsrik granskog	40,9 ha
9080	* Lövsumpskog	6,0 ha
91D0	* Skogbevuxen myr	12,5 ha

*) Bevarandet av naturtypen har hög prioritet inom EU.

Naturtypernas utbredning visas på karta, bilaga 1.

Ingående arter enligt art- och habitatdirektivets bilaga 2

1086 Cinnoberbagge (*Cucujus cinnaberinus*)

1386 Grön sköldmossa (*Buxbaumia viridis*)

Ingående arter enligt fågeldirektivet

A072 Bivråk (*Pernis apivorus*)

A104 Järpe (*Bonasa bonasia*)

A217 Sparvuggla (*Glaucidium passerinum*)

A236 Spillkråka (*Dryocopus martius*)

A241 Tretåig hackspett (*Picoides tridactylus*)

Arten orre (A409) är sedan tidigare regeringsanmäld men stryks ur denna bevarandeplan då den ej bedöms förekomma regelbundet i området.

2016-12-15

Dnr: 511-1134-16
Dossier: 0380-02-145

Ägarförhållanden

Staten, Privata, Gustavianska Stiftelsen vid Uppsala Akademi, Uppsala kommun.

Kommun

Uppsala

Översiktlig beskrivning av området

Området är beläget cirka 1 km sydost om samhället Storvreta, två mil norr om Uppsala. Utöver de höga naturvärdena har området ett stort värde för friluftslivet. Det finns flera vandringsleder som används flitigt. Storskogen består främst av äldre blandskogar av olika slag. De flesta domineras av gran, men vissa delar av tall och av asp. Inslag finns även av lövsumpskog och tallmossar. Storskogens naturvärden är främst knutna till de äldre barrskogarna samt de asprika successionerna som befinner sig i ett moget eller sent stadium. Listan på naturvårdsintressanta arter i Storskogen som nästan uteslutande är funna i anslutning till asp är lång; asphättemossa, stiftgelélav, aspgelélav, lunglav, västlig njurlav, veckticka, ostticka, vit vedfingersvamp, stor aspticka, stor aspskinnbagge, cinnoberbagge, aspsplintbock, grön aspvedbock, aspbarkborre och aspbarkgnagare.

Några av Storskogens mest hotade arter är cinnoberbagge, aspsplintbock, och aspbarkgnagare. Dessa vedlevande insekter kräver antingen nydöd asp eller senvuxen gammal asp. Även döda stamdelar på levande aspar kan vara ett viktigt substrat. Cinnoberbaggen har sina sista svenska lokaler i Uppland och södra Gästrikland. Området är en av de största och viktigaste lokalerna i Sverige för denna vedlevande skalbagge. Även aspsplintbock och aspbarkgnagare har flertalet av sina kända förekomster i Uppland. I övriga delar av landet är situationen ytterst allvarlig för de här arterna och de finns endast på några få isolerade lokaler. Utan tvekan är Storskogens unika aspmiljöer av nationellt intresse med avseende på höga naturvärden och området har en central roll för bevarandet av flera arter i landet.

Storskogen hyser även värden som inte är knutna till asp. Bland dessa kan nämnas rökpipsvamp, som är knuten till hasselmiljöer samt barrskogsarter som doftskinn, gränsticka, harticka och tallticka.

Bevarandesyfte

Bevarandesyftet med Natura 2000-området Storskogen är att bevara eller återställa gynnsamt tillstånd för de prioriterade bevarandevärden som anges nedan. Även prioriterade bevarandeåtgärder anges nedan.

Länsstyrelserna ska enligt 17 § förordningen (1998:1252) om områdesskydd enligt miljöbalken m.m. ta fram bevarandesyften för alla Natura 2000-områden.

Bevarandesyftet används tillsammans med beskrivningarna av områdets livsmiljöer och arter vid tillståndsprövningar som rör området, enligt 7 kap 28a – 29§§ miljöbalken.

2016-12-15

Dnr: 511-1134-16
Dossier: 0380-02-145

Bevarandesyftet ger även vägledning om hur myndigheterna behöver arbeta för att prioritera Natura 2000-områden i det fortsatta skyddsarbetet enligt 7 kap. 27 § miljöbalken och 16 § förordningen (1998:1252) om områdesskydd enligt miljöbalken m.m.

Prioriterade bevarandevärden:

- Naturtyperna taiga, näringsrik granskog, lövsumpskog, skogbevuxen myr.
- Arterna järpe, grön sköldmossa, cinnoberbagge, spillkråka, sparvuggla, tretåig hackspett.

Motivering:

- Ett varierat artrik naturskogsområde med höga värden knutna till asp.

Prioriterade bevarandeåtgärder:

- Friställning av aspar i solexponerade lägen.
- Skapa död aspved genom till exempel bränning av enskilda träd.
- I vissa bestånd bör gran röjas/naturvårdgallras för att glesa ut krontäckningen samt gynna lövträd.
- Avveckla yngre granplanteringar.
- Försiktig avverkning/röjning av gran i glesa yngre tallbestånd för att skapa ljusluckor och fortsatt talldominans.

Beskrivning av naturtyper och arter

9010 – *Taiga 60,32 ha

Naturtypen representeras av både tall-, bland- och granskog. I norra delen av området utgörs skogen främst av grandominerad blandskog. Grov tallskog dominerar naturtypen i den västra/centrala delen, medan den östra delen präglas av ett stort aspinslag. Aspen förekommer i olika grovlekar och åldersklasser, men det är en övervägande del äldre asp i området. Den spontana föryngringen, och framförallt antalet aspar som når upp till betesfri höjd, är på de flesta håll näst intill obefintlig. Detta beror främst på viltets hårda bete. Endast i områdets mest storblockiga delar bedöms föryngringen av asp vara acceptabel. Ett stort antal naturvårdsintressanta arter som är knutna till barrskog förekommer i området, liksom många arter som är beroende av asp.

Naturtypen är känslig för produktionsinriktat skogsbruk vilket skulle medföra att värdefulla funktioner och strukturer försvinner. Avvattningsföretag som ändrar hydrologin och hydrogeologin i området ger försämrade förutsättningar för naturtypen och dess typiska arter. Exploatering, täktverksamhet och vägbyggnation leder till habitatförstörelse och fragmentering. Frånvaro av lövträd och död ved i olika solexponeringsgrad missgynnar många av naturtypens arter.

2016-12-15

Dnr: 511-1134-16
Dossier: 0380-02-145

9050 – Näringsrik granskog 40,93 ha

Området utgörs till större delen av frisk, äldre skogsmark i en småkuperad, storblockig terräng. Skogstypen kan karakteriseras som granskog av blåbärstyp och i rikare delar även som granskog av lågörttyp. Undervegetationen är gles och består av hassel, olvon, måbär och skogstry samt lind. Trädskiktet är tätt och flerskiktat med en dominans av gran men det finns ett påfallande stort inslag av andra trädslag som tall, björk och asp. Skogen är av naturskogskaraktär och har aldrig brukats med moderna skogsbruksmetoder.

Naturtypen är känslig för produktionsinriktat skogsbruk vilket skulle medföra att värdefulla funktioner och strukturer försvinner. Avvattningsföretag som ändrar hydrologin och hydrogeologin i området ger försämrade förutsättningar för naturtypen och dess typiska arter. Exploatering, täktverksamhet och vägbyggnation leder till habitatförstörelse och fragmentering. Frånvaro av lövträd och död ved i olika solexponeringsgrad missgynnar många av naturtypens arter.

9080 – *Lövsumpskog 6,0 ha

Sumpskogen domineras av lövträd men även blandskog förekommer. På grund av de blöta förhållandena växer träden ställvis på socklar vilket är ett viktigt substrat för många arter. I lövsumpskogen i områdets sydspets ligger grundvattenytan nära markytan och markvegetation saknas i större delen, utom på socklarna. I något torrare partier förekommer majbräken, älggräs, kärrviol och kärtistel.

Naturtypen är mycket känslig för störningar i hydrologin varför dikningar (även skyddsdikning) i och kring området skulle kunna skada värdena. Produktionsinriktade avverkningar i området har direkt skadlig effekt. Däremot kan en naturvårdsgallring och borttagande av gran vara positivt eftersom granen ibland konkurrerar ut lövträden på sikt. Lövsumpskogar är även känsliga för avverkningar i angränsande marker eftersom luftfuktighet påverkas negativt av detta.

91D0 – *Skogbevuxen myr 12,56 ha

Våtmarkerna i Storskogen är små till ytan och de är utspridda över hela området. De är alla trädklädda och utgörs antingen av tallmossar eller av sumpskogar. I stort sett alla våtmarker är påverkade genom dikning och detta har lett till en ökad tillväxt av trädskiktet och en förändrad artsammansättning av botten- och fältskikt.

Tallmossar med skvattram, odon, kråklöver i fältskiktet och vitmossor i bottenskiktet. Området längst i norr utgörs av en tät, självgallrande tallungskog med traddiametrar på uppåt 8 cm. Enstaka äldre, spärrgreniga tallar förekommer också. Uppslaget av unga träd är svårt att förklara men kan bero på dikning, gödsling eller avverkning.

Skogbevuxna myrar är känsliga för förändringar i hydrologin och hydrokemin varför dämning (annat än i naturvårdsändamål) eller avvattningsföretag såsom dikningar och torvbrytning inte får förekomma i eller i anslutning till myren om de skadar naturvärdena. Naturlig dynamik måste få råda med bl.a. stormfällningar och översvämningar vilket ger upphov till viktiga strukturer såsom död ved och gamla

2016-12-15

Dnr: 511-1134-16
Dossienr: 0380-02-145

trääd. Skogsbruksåtgärder kan också skada värdena och får inte förekomma. Spridning av till exempel aska och gödningsämnen i och kring naturtypen ger stora förändringar på vegetationens artsammansättning.

Icke-naturtypsklassad areal

Ett antal områden uppfyller inte kraven för naturtypsklassning. Dessa utgörs av ungsskogar, igenväxande åkermarker samt medelålders blandskogar. Ett område i östra delen av Storskogen utgörs dock av utvecklingsmark mot 9010 *Taiga. Där finns ungskog där planterad gran dominerar. Inslaget av unga lövträd är dock högt (40 %). Förutom några grova, solitära aspar utgör ung asp cirka 10 % av volymen unga träd. Eftersom granen planterades direkt efter avverkningen utgör den redan nu en kraftig konkurrent till lövträden. Storblockigt på torr-frisk mark.

1086 – Cinnoberbagge (*Cucujus cinnaberinus*)

Cinnoberbaggen trivs i lövrika skogar och är beroende av nyligen död och döende asp för sin larvutveckling. Ofta hittar man den i brandskadade träd. Den är begränsad till Uppland, Gästrikland och Dalarna, med ca 80 % av landets totala population i Uppland. Uppland har därför ett särskilt ansvar för att bevara arten. Cinnoberbaggen är utsedd till Upplands landskapsinsekt.

Arten är känslig för brist på gamla aspar som åldras och dör. På längre sikt är den känslig för successionen som gör att skogarna blir för slutna och aspen konkurreras ut av barrträden. Utan naturliga störningar i form av bränder, större stormskador eller andra insektsangrepp kommer arten att försvinna om inte aktiva åtgärder vidtas för att öppna upp skogarna. Produktionsinriktat skogsbruk, röjning av död ved (särskilt av asp) och exploatering är ett stort hot mot arten. Dessa åtgärder leder även till att arten får en fragmenterad utbredning, med spridningssvårigheter och risk för slumpvist utdödande som följd.

1386 – Grön sköldmossa (*Buxbaumia viridis*)

Grön sköldmossa förekommer i olika typer av frisk till fuktig barrskog och blandskog. Arten växer på multnande stammar och stubbar, främst på granved, men även på tall och asp. Substratet är riktigt murken och mjuk ved, som ju är relativt kortlivad, varför det är viktigt att ha kontinuerlig tillgång till detta.

Arten är känslig för skogsavverkning samt brist på lämpligt habitat, det vill säga grov, död och murken ved med tät markkontakt för fuktighetens skull.

A072 – Bivråk (*Pernis apivorus*)

Bivråken häckar i variationsrika skogsområden. I södra Sverige är den optimala häckningsmiljön ett mosaikartat blandskogslandskap med skog, betesmarker, brynmiljöer och våtmarker, nära en sjö eller ett vattendrag. Bivråkar rör sig över stora ytor för att söka föda (under försommaren ca 25-50 km², under sensommaren upp till 100 km²). Vuxna fåglar livnär sig bl.a. på småfågelungar, grodor och troligen även humlelarver. Ungarna matas med getinglarver. Arten trivs i insektsrika miljöer med lövträdsrika skogar, brynzoner och fuktiga marker med gott om groddjur.

2016-12-15

Dnr: 511-1134-16
Dossier: 0380-02-145

Ett hot mot arten är ett allt sämre utbud av insektsrika biotoper i skogs- och jordbruksmark. Detta har troligen medfört sämre tillgång på sociala getingar, vars larver och puppor är en livsnödvändig föda för bivråkens ungar. Även användandet av kemiska bekämpningsmedel i t.ex. jordbruket, igenväxning med gran i gamla ängs- och hagmarker, brist på vårbloppande sälj samt på blommande örter påverkar förekomsten av insekter negativt.

A104 – Järpe (*Bonasa bonasia*)

Järpen har sin huvudsakliga förekomst i ett brett bälte från Skandinavien till Stilla havet. Den är mycket stationär och när ett par har etablerat sig på en plats, stannar de där så länge biotopen är intakt. Järpen förekommer framförallt i större sammanhängande barrskogsområden, i första hand granskog med hög bonitet och rikligt med lövträd. Eftersom arten är stationär i sitt revir (25-50 ha) året runt krävs att häckningsbiotoperna kan erbjuda föda och skydd under alla årstider. Förekomsten av skydd verkar vara en nyckelfaktor och arten finns framförallt i täta skogsbestånd med ett rikt buskskikt eller mycket unga granar. Gallring och röjning i dessa bestånd leder nästan undantagslöst till att arten försvinner. Dessutom krävs ett lövinslag på över 10 % med al, björk och asp eftersom järpen under vintern har alhången samt al- och björknopp som en huvudsaklig födokälla. Liksom för övriga skogshöns är tillgången på insekter avgörande för ungarnas överlevnad. Eftersom järpen är mycket stationär krävs en mycket god förekomst av kärr, myrar, bäckar och sumpskog i reviren.

Arten är känslig för att täta skogar med ett rikt buskskikt och mycket björk, al och asp röjs eller gallras. Järpen drabbas också hårt av dikningen av myr- och skogsmark eftersom ungeröverlevnaden då kraftigt försämras. Även fragmentering och stor brist på sammanhängande gynnsamma biotoper (>25 ha) hotar arten. Till följd av det intensiva och storskaliga skogsbruket har populationen halverats sedan 1950-talet.

A217 – Sparvuggla (*Glaucidium passerinum*)

Sparvugglan häckar helst i gammal, flerskiktad grandominerad blandskog med rik förekomst av grova lövträd (främst asp, björk och al). Sparvugglan behöver tillgång på lämpliga boplatser i form av gamla bohål från större hackspett eller tretåig hackspett. Sparvugglan är i huvudsak en stannfågel men vissa vintrar sker mer omfattande rörelser söderut. Arten jagar över arealer i storleksordningen 1,5 km².

Arten är känslig för brist på lämpliga bohålstäd. Det krävs grova tallar eller lövträd samt förekomst av hackspettar.

A236 – Spillkråka (*Dryocopus martius*)

Spillkråkan har en vidsträckt utbredning från Skandinavien till Japan. Spillkråkan är vanligast i barr- och blandskog med högst täthet i gammal högproduktiv blandskog. Reviren är mycket stora, normalt mellan 400 och 1000 ha vilket gör att det i regel ingår en mängd olika miljöer i ett revir. Spillkråkan rör sig lätt över stora områden och återfinns därmed även i fragmenterade områden. För bobygget krävs grova träd

2016-12-15

Dnr: 511-1134-16
Dossier: 0380-02-145

av vanligen asp, tall eller björk. Asp skall ha en brösthöjdsdiameter över 30 cm och tall 40 cm. Medelåldern på botallar i Uppland är 170 år och boträden har ofta en sådan dimension att de skulle lämpa sig för örnbön. Tillgången på död ved är en väsentlig faktor för spillkråkan, vars födosök är helt inriktat på vedlevande insekter. Då arten äter mycket hästmyror har spillkråkan lägre krav på den döda veden och stubbar räcker ofta långt. Spillkråkan är något av en nyckelart i skogslandskapet eftersom den årligen hackar ut ett nytt bo som sedan återanvänds av t.ex. knipa, skogsduva, ugglor, tornseglare och fladdermöss.

Arten är känslig för minskad lövträdsandel, ökad granandel och mera homogena bestånd. Minskad medelålder i bestånden i intensivt brukade trakter gör att tillgången på lämpliga boträd minskar. Eftersom spillkråkan i stor utsträckning livnär sig på hästmyror missgynnas den med största säkerhet av stubbrytning och GROT-uttag.

A241 – Tretåig hackspett (*Picoides tridactylus*)

Den tretåiga hackspetten förekommer cirkumpolärt i taigan i främst Europa och Nordamerika. Arten är normalt en stannfågel. Födan utgörs av skalbaggar och skalbaggs-larver – framförallt barkborrar – som den hackar fram ur döende och döda träd. Förekomsten av tillräckliga mängder död ved är således den viktigaste beståndsreglerande faktorn. De högsta tätheterna finns normalt i högproduktiv, orörd, fuktig granskog med ett rikt inslag av björk, al och asp liksom döda träd i form av högstubbar, rakor och lågor. Så fort kravet på goda födosökmiljöer är uppfyllt kan arten hittas i de flesta miljöer med gott om död/döende ved såsom svämskogar, lövbrännor, sumpskog eller andra självgallrande bestånd. Då mängden lämpligt substrat varierar över åren i olika områden flyttar hackspetten sitt revir efter mattillgång. Boet hackas helst ut i gran men även tall. I lövdominerade bestånd återfinns boet i döende björk, asp eller al. Mängden lämpligt substrat i form av döende eller döda träd måste utgöra minst 15 m³/ha eller ca 5 % av den stående biomassan i ett 100 ha stort område.

Tretåig hackspett är känslig för trakthyggesbrukets verkningar som leder till minskad mängd döende träd och minskat lövinslag. Även utdikningen av skogsmark och våtmarker är ett stort problem. Allt intensivare skogsbruk med allt mindre arealer obrukad skog gör att livsrummet för arten krympt under den senare delen av 1900-talet. Mer specifikt handlar det om överföringen av naturlig, varierad skog till ensartade monokulturer av gran och tall samt skogsbrukets tidigare vana att städa bort merparten av döda och döende träd i skogen. Bristen på bränder och dikning av våta marker samt även reglering av vattendrag ger även det minskad mängd död ved.

Bevarandemål

9010 *Taiga (60,32 ha) och 9050 Näringsrik granskog (40,93 ha)

Arealerna taiga och näringsrik granskog ska tillsammans vara minst 100 ha. Asp ska förekomma i varierade åldersklasser och det ska finnas en kontinuerlig tillgång på nydöda aspar. Ett stort antal naturvårdsintressanta arter som är beroende av asp ska

2016-12-15

Dnr: 511-1134-16
Dossier: 0380-02-145

finnas i området, liksom många arter som är knutna till barrskog. Cinnoberbagge ska förekomma på flera lokaler. Ingen påtaglig minskning av populationerna hos de för naturtypen typiska arterna bör ske. Typiska arter är till exempel tretåig hackspett, spillkråka, järpe.

9080 *Lövsumpskog (6,0 ha) och 91D0 *Skogbevuxen myr (12,56 ha)

Arealerna lövsumpskog och skogbevuxen myr ska tillsammans vara minst 18,5 ha. Hydrologin ska vara ostörd. Ingen påtaglig minskning av populationerna hos de för naturtypen typiska arterna bör ske. Typiska arter är till exempel spillkråka och järpe.

1086 Cinnoberbagge (*Cucujus cinnaberinus*)

Populationen av cinnoberbagge ska vara stabil eller ökande sett till mängden strukturer/substrat med förekomster. Det ska finnas gamla aspar och föryngring av nya aspar som efterträdare. Det ska finnas följande strukturer/substrat: liggande död ved och stubbar av asp; stående döda eller döende aspar.

1386 Grön sköldmossa (*Buxbaumia viridis*)

Grön sköldmossa förekommer på multnande lågor och stubbar, främst på granved. I området ska det finnas en god kontinuerlig tillgång på murken granved och de hydrologiska förhållandena ska vara gynnsamma för arten.

A072 Bivråd (*Pernis apivorus*)

Bivråkar rör sig över stora områden. Storskogen ska erbjuda lämpliga livsmiljöer för häckning och födosök och att minst ett par av bivråd ska regelbundet förekomma/häcka i området.

A104 Järpe (*Bonasa bonasia*)

Minst ett par av järpe ska förekomma/häcka i området. Järpen är beroende av biotoper som ger mycket skydd, till exempel täta buskskikt, samt ett stort lövinslag i trädskiktet med al, björk och asp eftersom vinterfödan består av alhängen samt al- och björkknoppar. Områdets skogar ska därför vara flerskiktade och lövriska, och då arten är stationär krävs det att kringliggande områden är varierade och mosaikartade.

A217 Sparvuggla (*Glaucidium passerinum*)

Storskogens lövriska blandskog ska erbjuda sådana livsmiljöer att sparvuggla regelbundet häckar i området med minst ett par.

A236 Spillkråka (*Dryocopus martius*)

Minst ett par av spillkråka ska förekomma/häcka i området. Spillkråkan är beroende av mycket gamla och mycket grova träd (vanligen asp, tall eller björk) för sitt bobyggande. Fodosöket är helt inriktat på vedlevande insekter i död ved. Området ska därför vara rikt på död ved och gamla, grova träd som inte är trängda eller beskuggade samt ha en hög andel lövträd.

Spillkråkans övergivna bohål används ofta av andra fågelarter, vilket gör spillkråkan till en viktig nyckelart för områdets bevarande.

2016-12-15

Dnr: 511-1134-16
Dossier: 0380-02-145

A241 Tretåig hackspett (*Picoides tridactylus*)

Storskogens naturtyper ska erbjuda livsmiljöer så att minst ett par av tretåig hackspett regelbundet ska förekomma/häcka i området. Arten livnär sig på vedlevande insekter i döda och döende träd. Den förekommer främst i högproduktiv, orörd och fuktig granskog med ett rikt inslag av björk, al och asp. Området ska därför vara lövrikt och ha god tillgång på döda stående och liggande träd. Hydrologin i området ska vara ostörd.

Bevarandetillstånd idag

Området är till största delen beläget inom naturreservatet Storskogen. Bevarandemålen kommer att uppfyllas med denna bevarandeplan och reservatets skötselplan. Bevarandetillståndet bedöms vara gynnsamt för taiga och näringsrik granskog samt för arten cinnoberbagge. För övriga arter är bevarandetillståndet oklart.

Hotbild – vad kan påverka Natura 2000-området negativt?

- Förändrad hydrologi.
- Brist på död ved.
- Invandring av gran.
- Minskad andel tall och löv.
- Hotad lövföryngring på grund av stor viltpopulation.
- Påverkan från skogsbruksåtgärder utan tillräcklig hänsyn utanför området.

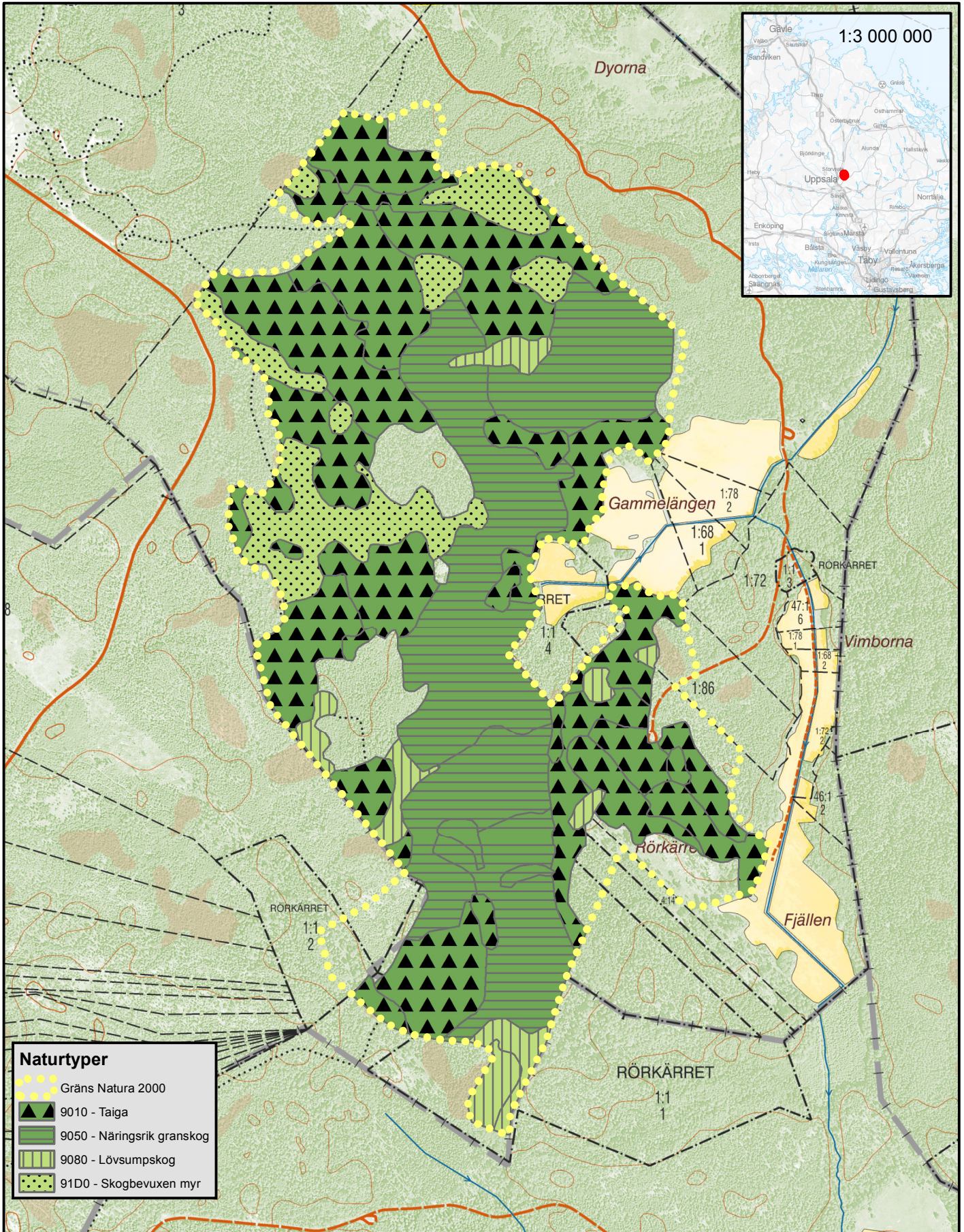
Bevarandeåtgärder

- Friställning av aspar i solexponerade lägen.
- Skapa död aspved genom till exempel bränning av enskilda träd.
- I vissa bestånd bör gran röjas/naturvårdgallras för att glesa ut krontäckningen samt gynna lövträd.
- Avveckla yngre granplanteringar.
- Försiktig avverkning/röjning av gran i glesa yngre tallbestånd för att skapa ljusluckor och fortsatt talldominans.
- Vid behov frihuggning av trängda grova tallar och lövträd.
- Fri utveckling.

Bilaga

1. Naturtyper enligt Natura 2000.

Bilaga 1. Naturtyper enligt Natura 2000.
 Tillhör Länsstyrelsens i Uppsala län,
 Bevarandeplan 2016-12-15,
 dnr 511-1134-16. **Natura 2000-området**
Storskogen,
SE0210284, Kommun: Uppsala.

Naturtyper

- Gräns Natura 2000
- 9010 - Taiga
- 9050 - Näringsrik granskog
- 9080 - Lövsumpskog
- 91D0 - Skogbevuxen myr

0 100 200 300 400
 Meter

1:11 000

